

CHỮ NGHĨA XỐT XAI!

(Tự Truyện 7)

*Em,
người khán giả độc nhất
của sân khấu góc đường Số Hai và William
trên căn lầu có cửa sổ của mắt nhìn tình vật
vỡ tiếng ho thao thức
nghe buồn tênh như tiếng mưa rơi trên phim dương cầm chiều hôm qua của
em.
(Thơ TNH)*

*/ Cuối tháng 11/1995, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau Tập I chính thức chào đời. Cái bìa với bức hình “*cây nến trắng đang cháy đến gần gốc*” do tôi chọn từ trong quyển Đạo Đức Kinh, được TNH trình bày rất mỹ thuật với hai màu tuyền đen và đỏ.

Tôi không nghĩ đến điều “ra mắt” tác phẩm như vài người bạn đề nghị và cũng như cái lệ thông thường vẫn xảy ra trong giới văn nghệ tại Mỹ. Một đứa con tinh thần cu rưng mang khó khăn không kém đứa con xác thịt, vậy mà khi hiện hữu, nó chẳng được chút nào vinh danh cụ thể từ người mẹ, thật rất đáng thương! Tôi là người mẹ hững hờ ấy trên 7 đứa con đã nhìn thấy ánh mặt trời kể từ tháng 10/1989. Luôn cả Một Truyện Dài Không Có Tên đầu có chút may mắn thì vẫn không thoát được số phận bị văn giới cô lập suốt từ nhiều tháng qua.

Bây giờ, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau Tập I rõ ràng cũng hẩm hiu như thế. Không một ly rượu uống mừng, ít nhất là giữa tôi và TNH. Không một ánh mắt mong chờ vui thú. Nó là đứa con bất hạnh đến trong cuộc đời tôi vào giai đoạn tang thương nhất nên không chối rằng đã được tôi yêu nhiều nhất. Nhưng bởi hoàn cảnh tang thương mà cũng gần như tôi không còn chút thì giờ và tâm trí để ngó ngang, tỏ sự vuốt ve.

Có điều không thể phủ nhận rằng từ phía độc giả, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau I được đón chào ấm áp.

+ Một nam độc giả ở San Jose gọi đến tôi, kể rằng: “*Đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau đến ba lần, mỗi lần một tâm trạng khác nhau nhưng tựu chung là rất thương cảm cho các nhân vật chính.*”

+ Người Cali từ Long Beach gọi về, hỏi tôi trong ghen ngào tiếng khóc: “*Đến bao giờ chị mới được Thượng Đế buông tha cho những niềm đau đớn? Em mong quyển II sẽ không còn đọc thấy chút thương tâm nào trên con đường đời chị phải bước đi.*”

+ Thi sĩ Lê Tạo trong nhóm Ngàn Lau, từ San Diego gọi lên bày tỏ: “*Em đọc đi đọc lại nhiều lần Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau. Phải nói*

rằng chị là người rất may mắn khi được sở hữu quá nhiều những nỗi thống khổ định mệnh, chất liệu ngày nay làm nên tác phẩm cho chị.”

+ Lê Tạo cũng gửi kèm lá thư nhỏ, vị thầy cũ của Tạo nhờ trao lại: “Tạo thương, quyển Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau của TTBG quá hay, cho thầy gửi lời ngợi khen tác giả và ước mong sẽ được đọc tiếp những tác phẩm khác của TTBG. Chúc tác giả vui khỏe và tiếp tục sáng tác mạnh hơn.”

+ Hoàng Mộng Thu ở San Jose gọi đến tôi, bày tỏ: “Em đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau đến trang cuối cùng rồi mà vẫn không tin rằng câu chuyện đã hết. Giờ trợn cuốn sách, chẳng biết đoạn kết nằm ở đâu? Chị dứt truyện đột ngột quá làm cho em ngỡ ngàng. Em phải nhận, câu chuyện rất đặc biệt, nhưng có hai điểm nổi bật: Thứ nhất, một tác phẩm tình yêu dài 432 trang mà không đoạn nào diễn tả cảnh âu yếm xác thật như nhiều nhà văn nam nữ VN hải ngoại hôm nay thường hết lòng khai thác để câu đọc giả. Thứ hai, nhân vật nữ chính bị trầm cay ngàn đắng từ lòng ghen dữ dội của người đàn bà tình địch, vậy mà vẫn không tìm thấy suốt trên 432 trang sách mấy may chút nhỏ nào của tính hận thù.”

+ Phạm Hữu Thừa, một cựu học sinh Quốc Gia Nghĩa Từ, gặp tôi dưới Santa Ana, nói: “Sống như cô trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau mới gọi là sống. Trong đời đâu phải ai cũng dám sống hết mình cho một tình yêu như thế.”

+ Một nữ độc giả ở Cleveland, Ohio, gửi đến tôi những lời chí thiết: “Thật lòng tôi hết sức bàng hoàng khi hay ra những nỗi đau khổ hiện tại trong đời sống chị. Đã bao ngày tôi muốn chia sẻ bớt nỗi đau của chị, nhưng nghĩ ngợi hoài chẳng biết dùng lời lẽ nào cho vừa với những đau đớn tột cùng này. Tôi chỉ thâm thương tưởng đến chị mà từ chi tôi cũng rã rời thật sự. Hy vọng mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với chị, cũng như lòng tôi thật không mong đọc phần hai của Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, vì khi đọc được thì chuyện đã trở thành quá khứ. Nhưng nếu chưa là quá khứ thì không nên viết ra nghe chị? Mong chị nghĩ đây là những lời chân thành của một độc giả có nhiều thiện cảm với chị.”

+ Một nữ độc giả ở San Jose bày tỏ ngập ngừng qua điện thoại với tôi: “Chị không biết em là ai, nhưng em biết chị rất rõ qua các tác phẩm và những gì chung quanh dư luận nói về đời sống chị. Phải thú thật, trước kia em không mấy có thiện cảm với chị. Bây giờ đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau xong, em rất thương chị. Xin cho em được nói lên với chị tình cảm ấy. Nhưng em cũng nói thêm, nếu là em, em sẽ xé xác người đàn bà kia ra. Bây giờ trong đời sống với anh TNH, chị có được hạnh phúc hơn không?”

+ Một nam độc giả ở Texas gọi cho tôi: “*Trước tháng 4/1975, tôi là một phi công ở Nha Trang. Các tên tuổi trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, tôi đều biết nhưng không ngờ người con gái nổi tiếng kéo violon rất hay ở vũ trường Nautique lại là nhân vật chính của một histoire d’amour très tragique như vậy. Xin tỏ lòng ngưỡng mộ của tôi trước mối tình rất đẹp mà dở dang trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau*”.

+ Một ông giáo sư ở San Jose, nổi tiếng về bói quẻ Dịch, tác giả của nhiều cuốn sách viết về thế giới huyền bí, gọi đến tôi: “*Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, cái tựa đẹp, hình thức đẹp và nội dung cũng đẹp. Chị là nhà văn VN duy nhất, lại là nhà văn nữ, có lối viết rất thành thật. Thường, không ai dám phơi bày cái xấu của mình ra cả. Có nhiều nghệ sĩ đời tư rất bẩn thỉu, vậy mà khi viết tự truyện, bao giờ các ông ấy cũng cứ nói tốt về mình. Chị hơn hẳn các nhà văn khác ở điểm thành thật, vì vậy văn chương mới lôi cuốn được độc giả. Tôi đọc cuốn sách một lèo từ 9 giờ tối đến 3 giờ sáng, tâm trạng lâng lâng man mác. Xin thành thật ca ngợi, và tôi đang chờ cuốn II*”.

+ Một nữ độc giả khác ở San Jose gửi tôi lá thư: “*(...) Em đọc Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau. Đọc rất say mê. Một điều tàn nhẫn là cuộc đời người khác càng oan trái bao nhiêu thì mình đọc càng thấy hấp dẫn bấy nhiêu. Tuy nhiên trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau cũng có nhiều đoạn rất tức. Tức hết cả hai nhân vật chính. Tức cái chỗ xé tấm vé máy bay của nhân vật nữ. Tức cái chỗ ghen quá độ của nhân vật nam (đôi khi ghen vì tự ái nhiều hơn là vì quá yêu).*

Đọc chuyện tình của người ta mà lòng mình cứ tiếp tục ray rức và buồn cho kiếp người hiện hữu. Lúc trước em cứ ngỡ những người có tài là được Thượng Đế ưu đãi nhiều lắm. Bây giờ mới hiểu. “Thượng Đế cho ta bao nhiêu thì cũng lấy lại của ta bấy nhiêu.” Em có đọc một câu danh ngôn thế này: ‘Một đời sống luôn luôn hạnh phúc là một đời thất bại’, và ‘Sự đau khổ làm cho tâm hồn thêm nhẹ nhàng cao thượng.’ Em học được nhiều bài học từ cuốn sách buồn của chị và chính nó giúp em vượt qua lắm nỗi bức rức của riêng mình. Xin cảm ơn những kinh nghiệm đắng cay chị đã trải. (TB). Một mối tình thật là thanh cao trong một đời sống đầy tục lụy cho nên nó không có chỗ đứng. Nhưng chính vì thế mà nó không thể chết được.”

+ Chị Như Hào, giám đốc đài phát thanh Mẹ VN, (vợ cũ của nhạc sĩ Phạm Mạnh Cường) gửi đến tôi những dòng ngắn ngủi: “*BG ơi, chị vốn lười đọc sách, vậy mà Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau của em đã làm chị mất ngủ suốt đêm qua!*”

+ Một nam độc giả ở New Jersey gửi tôi lá thư có đoạn: “*Trong đời, tôi chưa gặp người đàn bà nào lạ lùng như chị. Đàn bà khi bắt gặp chồng ngoại tình thường hay nổi cơn lôi đình với chồng, và nhất là với tình địch. Còn chị, có sao lại chỉ bỏ chạy? Từ Một Truyện Dài Không Có Tên qua Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, tôi nhìn thấy điều ấy. Trong tình yêu, sự nhận mình thua cuộc chính là nổi chiến thắng vinh quang.*

Nhân danh đàn ông tôi xin nói, chẳng bất cứ người đàn ông nào lại không mềm lòng trước sự đau khổ như của chị. Xin trân trọng tỏ lòng quý trọng của tôi dành cho tâm hồn chị qua các tác phẩm chị đã cho ra đời.”

+ Một ông bác sĩ chuyên khoa về não ở San Jose, (cháu ruột nhà văn Minh Đức Hoài Trinh) gọi đến tôi: *“Tôi là một độc giả khó tính, nhưng phải nói thật rằng tôi yêu quyển Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau của chị. Văn chương lãng mạn nhưng rất thành thật, trong đó phô bày quá nhiều biến động. Cuộc đời tôi chỉ mong sự bình an, nhưng với những biến động người khác phải gánh chịu, tôi lại rất thương cảm ngậm ngùi.”*

+ Một nữ độc giả ở Los Angeles điện thoại cho tôi, nói rằng: *“Em đọc cuốn Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, vừa đọc vừa khóc, không nghĩ trong đời lại có người con gái tài hoa chẳng kém gì Thúy Kiều mà lại khổ hơn Thúy Kiều như vậy. Nhìn cái ảnh chị ở trang cuối, đôi mắt rất đẹp, thấy cười mà như đang khóc, em cứ ngẫm mãi câu nói của ông thầy tướng luận về chị mà thương chị: ‘Tàn nhẫn lắm! Thúy Kiều 15 năm đau khổ, nhưng với cô này, hai chữ truân chuyên một đời không thoát.’ Trong Nhật Nguyệt II, chị có được hạnh phúc hơn không?”*

+ Một nam độc giả ở Santa Ana, lần đầu gọi đến tôi trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ, ngợi khen NNBN và nhấn mạnh rằng: *“Kể về thi ca, ở hải ngoại chẳng ai qua nổi anh TNH. Anh ấy làm thơ hay quá. Nhưng nói về cách hành văn, chẳng ai hơn được chị. Lối viết của chị lôi cuốn đến độ cuốn sách nào của chị, tôi đọc cũng phải một lèo từ đầu đến cuối mới ngưng, không để sang ngày hôm sau. Tại sao hai con người có tài như chị và anh TNH lại bị văn giới tẩy chay? Có phải họ tẩy chay vì sợ cái tài của anh chị làm lu mờ tên tuổi họ?”*

v.v...

*

**

Sách đã phát hành nhưng tình cảm giữa tôi và TNH cũng chẳng có gì tiến triển khá. Trái lại, ngày càng tăng thêm nỗi giá băng mà cả hai đều không giấu diếm cái điều bày tỏ trước nhau. TNH vẫn lầm lì khuôn mặt và tôi vẫn lặng im cúi mình nhiều hơn nơi bàn viết.

Nhiều đêm, giữa vũng không gian ám áp của căn phòng sách, cạnh bên Âu Cơ nằm ngủ nét mặt đẹp như thiên thần, tôi có nghĩ đến TNH trên căn gác lạnh. Lại nghĩ đến tôi, không ngớt bị vây khốn bởi nỗi cô đơn đầy đặc. Lòng nghe nhói đau một tình cảm vô cùng kỳ quái. Nhiều lần tôi muốn đến cạnh TNH, chia xẻ mọi thống khổ đặc thù của người nghệ sĩ... Nhưng rồi không hiểu sao vẫn có một cái gì ngăn chặn khiến tôi không thể làm được điều kia.

Đôi khi tự hỏi lòng: *“Tại sao tôi và TNH cách biệt nhau quá trong cùng một không gian chung sống? Từ đâu và từ lúc nào xảy ra cái điều bất hạnh trong tâm tư mỗi phía? TNH có còn nghĩ đến tôi không? Và tôi có còn nghĩ đến TNH?”*

Thì câu trả lời chẳng mang được chính xác nền tảng vị trí thật nào của nó trong trái tim tôi đang giá buốt. Tuy nhiên, có một điều rất rõ: *“Tôi vẫn rất cần TNH”*. Sự cần thiết giữa hai người bạn thân, hay của một cặp vợ chồng dẫu vẫn chia cho nhau mọi nỗi nhưng mỗi người đã lỡ mang thói quen nhiều năm không bày tỏ cho nhau thấy tấm lòng riêng.

□